

δένδρον λευκάνθεμον σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) β) Τοῦ γένους τῆς ἀκακίας (acacia) καὶ ἰδίως ἀκακία ἢ κυανόφυλλος (acacia cyanophyllus) Κύπρ. 2) Ὑπὸ τὸν τύπον ἀκακία βένετη, ὁ ξενικὸς θάμνος οὐϊσταρία ἢ Σινική (wistaria Chinensis) τοῦ γένους τῆς οὐϊσταρίας (wistaria) Κύπρ. [**]

ἀκάκιωτος ἐπίθ. Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακίωτος <κακίωνω.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἐκάκιωσε, ὁ μὴ ὀργισθεὶς, ὁ μὴ δυσφορήσας.

ἀκακκάβιαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκακκάβιαστους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακκαβιαστός <κακκαβιάζω.

Μεταφ. ὁ μὴ κακκαβιασμένος, ὁ μὴ ἥπατημένος.

ἀκακκάβωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκακκάβωτους Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κακκαβιώτος <κακκαβίωνω.

Ἀκακκάβιαστος, δ ἰδ.

ἄκακος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄκακο Τσακων. ἀνάκακος Θήρ. Θράκ. Σέριφ. Χίος

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄκακος.

1) Ὁ ἀπηλλαγμένος κακίας, ὁ μὴ ποιῶν κακόν, ὁ ἀγαθῆς προαιρέσεως, ἀθῶος κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. Ἀκακος ἄνθρωπος. Ἀκακη γυναῖκα -καρδιά. Ἀκακο παιδί κοιν. || Ποίημ.

Θά σκορπίσουμε τὸ Μάι | πᾶνον 'ς τ' ἄκακα τὰ στήθη ΔΣολωμ. 185. 2) Ὁ μὴ ὑποπτεύων κακόν, ὁ μὴ ὑπόπτῃς, ἀφελής, ἀπλοῦς, εὐήθης Ἀνδρ. Χίος Ψαρ. Ἡ σημ. κατ'ἀρχ. Πβ. Δημοσθ. 1153 «προσποιούμενος ἄκακος εἶναι ἐξηπάτησε τοὺς δικαστάς». 3) Ὁ μὴ προξενῶν κακόν, ἀβλαβής Πόντ. (Οἶν.) κ.ά. — ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. πατρ. 22: Ἀκακον ἀρρώστια Οἶν. Ἀκακα λόγια αὐτόθ. || Ποίημ.

Καὶ τ' ἀγεράκι τ' ἄκακο τῆς Θράκης ζωντανεύει ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀκαλάμιαστος ἐπίθ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀκαλάμιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμιαστός <καλαμιάζω.

Ἐπὶ νήματος, ὁ μὴ καλαμιασθεὶς, ὁ μὴ περιτυλιχθεὶς εἰς τὰ καλάμια. Συνών. ἀκαλάμιστος.

ἀκαλάμιστος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμιστός <καλαμίζω.

Ἀκαλάμιαστος, δ ἰδ.

ἀκαλάμωτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκαλάμωτους Ἱμβρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαμωτός <καλαμώνω.

Ἐπὶ τοῦ καυλοῦ τῶν σιτηρῶν, ὁ μὴ ἀποκτήσας καλάμην: Σ'τάρ' ἀκαλάμωτον.

ἀκαλάτζευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλατζευτός <καλατζεύω.

Ὁ πρὸς ὃν δὲν δύναται τις νὰ διαλέγεται διὰ τὴν ὑπεροφίαν του, δυσέντευκτος, ὑπεροπτικός, ὑπερήφανος, ἀμίλητος ἐνθ' ἄν.: Ἐσὺ εἶς ἀκαλάτζευτος καὶ πῶς ἐκαλατζεύεσαι; Χαλδ. Ντό νὰ πάγω σουμά 'τ'; ἐκεῖνος ἀκαλάτζευτος ἐν' αὐτόθ. Συνών. ἀμίλητος.

ἀκαλαφάτιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀκαλαφάτιτος Πόντ. (Κερασ.) ἀκαλαφάτετος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλαφατιστός <καλαφατίζω.

1) Ἐπὶ πλοίου, ὁ μὴ βυσθεὶς κατὰ τοὺς ἄρμους διὰ στυπτείου καὶ πίσεως ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ἀβίητος πολλαχ.

ἀκάλεστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.) ἀκάλιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀκάλετος Πόντ. (Τραπ.) ἀκάλιαστους Ἡπ. Μακεδ. (Σιάτ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀκάλεστος.

1) Ἀκλητος, ἀπρόσκλητος, συνήθως εἰς γάμους καὶ οἰκογενειακὰς ἐορτάς ἐνθ' ἄν.: Κάνενα δὲν ἄφησε ἀκάλεστο, ὅλο τὸ χωριὸν τὸ κάλεσε κοιν. Ἀντίθ. καλεσμένος (ἰδ. καλῶ), καλεστός. 2) Ὁ ἀπρόσκλητος προσελθὼν, αὐτόκλητος ἐνθ' ἄν.: Πῆγε 'ς τὸ γάμο ἀκάλεστος κοιν. || Γνωμ. Τὸν ἀκάλεστο 'ς τὸ γάμο κάτω κάτω τὸν καθίζουν (πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 1,365 κέξ.) Κρήτ. Ἀκάλεστος φίλος, καθάρσιος χοῖρος Κάρπ. Ἀκάλεστον σκαμνὶν 'κ' ἔχει (ὁ αὐτόκλητος δὲν ἔχει θέσιν) Οἶν. Ἀκάλεστους γαίδαρους 'ς τὸν γάμον τί γυρεύ'; (τὸ γαῖδαρος ἐνταῦθα λέγεται προληπτικῶς, δηλ. ὁ ἀπρόσκλητος προσερχόμενος εἰς τὸν γάμον εἶναι γαῖδαρος) Σάμ. κ.ά. || Ἀσμ.

Τὸν Λάπα δὲν τὸν κάλιασιν τὸν πρῶτον ἀδιεφθό του κι οὐ Λάπας πᾶν' ἀκάλιαστους ἀλάφι στουλισμένον (ὠδήγει ἔλαφον, δηλὸν ὅτι ὡς δῶρον) Σιάτ.

ἀκαλειτζάριστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. α- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλειτζαριστός <καλειτζάρω.

Ὁ μὴ τυχὼν φιλοφροσύνης, περιποιήσεως, ἀφιλοφρόνητος: Ἡρθανε πολλοὶ καὶ πομείναν ἀκαλειτζάριστοι οἱ μισοί. Ἀκαλειτζάριστες εἶν' ἀκόμα, μὰ τὴν θὰ τοσοῖ καλειτζαρεύωμε. Συνών. ἀτρατιτζάριστος.

ἀκαλήπα ἢ, ἀγαλήπα Σκυρ. γαλήπα Σάμ. κάλ'φας ὁ, Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀκαλήφη. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918/20) 65.

Τὸ θαλάσσιον ζῷον ἀκαλήφη τοῦ γένους τῶν ἀκαληφῶν (acalephae) τῆς οἰκογενείας τῶν μεδουσῶν (medusae) τῆς τάξεως τῶν κοιλεντέρων (coelenterata). Συνών. κολλητσίανος, τσουκνίδα.

Πβ. ἀγριοκολλητσίανος. [**]

ἀκάλιαστος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀκάλιαστους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *καλιαστός <καλιάζω.

